

have opholdt sig ved. Jeg maa meget advare imod at komme for stærkt ind paa at ville give Anciennitet til Folk, der ikke ere i Folkeskolens Tjeneste, saa at man af Statskassen vil lade udbetale Lønningstillæg til Folk, der ikke have tjent Folkeskolen. Jeg tror, at man derved meget let kommer til det, som det ærede Medlem for Vordingborg (Carl Hansen) træffende benævnte: Anciennitet lige fra Eksamensdagen. Man har taget Ordet for at give de private Realskolers Lærere Anciennitet, for at give andre Privatlærere og Timelærere Anciennitet, men naar man husker paa, at det, vi have givet Timelærerne ved Loven af 1899, er en stor Begunstigelse, bliver man noget ængstelig ved at gaa til yderligere Begunstigelse paa disse Omraader. Man mærker da let, hvorledes det ene trækker det andet med sig. Det ærede Medlem for Vordingborg nævnte Opdragesanstalterne. Jeg har megen Sympati med dem. De gøre en udmærket samfundsnyttig Gerning, og for saa vidt man kunde komme dem i Møde, skulde jeg gerne være med dertil, naar det kunde ske uden samtidig at skulle hjælpe de Tusinder andre, der vilde kræve Hjælp af Statskassen ved denne Lejlighed. Man har anført, at den Ordning, der her er foreslaaet, gør Timelærerne stavnsbundne. Men der er ikke Tale om Stavnsbaand ud over det, som er en Følge af Lønningstillæget. Som Ancienniteten er ordnet ved Skoleloven, kan den hindre en Lærer i at flytte saa meget omkring som tidligere, navnlig til Købstæderne, da Folk med mange Aars Anciennitet daarlige kunne blive ansatte i Købstæderne, da disse skulde betale det første Lønningstillæg. Jeg vil i det hele advare mod meget af det, der har været fremme i denne Sag, idet det i Virkeligheden vil hindre Lovforslagets videre Gang og føre til Konsekvenser, man ikke vil tage. Jeg nævnte forleden Dag et Eksempel derpaa. Man vil ikke give Anciennitet til en Valgmenighedspræst, som bliver Præst ved et Embede indenfor Folkekirken, man vil ikke give Anciennitet til en Distriktslæge for den Tid, han har været praktiserende Læge, eller til Folk i Jernbanevæsenet for den Tid, de have været ansatte i Privatbanens Tjeneste, eller til en Mand ved Telegrafvæsenet for den Tid, han har siddet som privat Telegrafbestyrer. Kort sagt, Staten kender slet ikke til at give Anciennitet — og udbetale af Statskassen Lønningstillæg — for Tjeneste, der er uøvet privat.

Det er krævet, at der skulde gives

Pension for Biskolelærerne. Jeg tror i Virkeligheden, at det ikke vilde være heldigt. Man maa huske paa, at de lønnes med et Par Hundrede Kroner om Aaret. Pensionen vilde blive ganske ubetydelig, og det vilde ikke betale sig for dem at faa den, thi de faa, naar de gaa af, en Understøttelse af Skolefonden, hvoraf Staten betaler Halvdelen, og derved faa de en forholdsvis større Understøttelse end den, de ville kunne opnaa ved en Pension, der blev beregnet af det Par Hundrede Kroner, de have i Løn. Vi kende kun til at give Pension for fast Ansættelse, og Biskolelærerne ere jo ikke fast ansatte, saa jeg tror, at man ogsaa her hellere maa holde paa Princippet.

Dernæst er der anket over Gymnastikundervisningens Medtagelse i Folkeskolen, idet man har sagt, at Børnene paa Landet fik frisk Luft nok. Men Gymnastikundervisningen har man ikke alene for den friske Lufts Skyld, den kan man sagtens faa paa Landet, men Gymnastik har overhovedet en udmærket Indflydelse paa Børnene saavel som paa voksne Mennesker. Jeg tror, at hvis enhver Rigsdagsmand tog Gymnastik i hvert Fald hver anden Dag, vilde han befinde sig meget vel derved. Gymnastik lærer Børnene hurtigt at tage Beslutning, den lærer dem villig Lydighed og Herredømme over deres Legeme, det er en overordentlig opdragende Disciplin, og jeg tror derfor, at det ikke var saa ilde at faa den indført ogsaa for Smaa børn paa Landet.

Det ærede Medlem for Vordingborg talte om Vikartjenesten og var tilfreds med, at der her var fastsat 6 Maaneder af Kalenderaaret. Han henstillede, om man ikke kunde faa en Minimumsgrænse af nogle Dage fastsat. Jeg tror, det er et Spørgsmaal, som er Overvejelse værd, og dertil er jeg villig. Jeg mener, at Skolefondene ikke skulle belemres med Udgifter til Sygetjeneste, naar det drejer sig om Timer. Vi have her været langt fremme og have været nødte til at møde Kravene i saa Henseende med, at vedkommende skulde fremskaffe Lægeattest.

Det ærede Medlem for Hjørring Amts 1ste Valgkreds (H. Madsen) talte stærkt om, at Retten til at udskrive Børn af Skolen skulde hævdes for Forældrene lige til det 14de Aar. Dertil vil jeg sige, at Retten ifølge Loven af 1855 er lagt i Skolekommissionens Haand. Denne vælges for den overvejende Del af Befolkningen selv og bestaar mange Steder af 4 Medlemmer. Disse kunne bedre end nogen anden skønne